

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1739/05
04.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Боривоја Буњевачког и Зоје Поповић, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиља АА и ББ, против оспореног решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, 07 број 463-02-00324/04 од 21.12.2004. године, у предмету грађевинско земљиште, након одржане нејавне седнице већа на дан 04.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, 07 број 463-02-00324/04 од 21.12.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем туженог одбијена је, као неоснована, жалба тужиља АА и ББ, изјављена против решења Одељења за имовинско-правне послове Општинске управе општине Врачар, бр. 46-29/04 од 03.9.2004. године, а којим ожалбеним решењем се одбија захтев тужиља за утврђивање права коришћења на неизграђеном осталом грађевинском земљишту на кат. парц. бр. аа, КО ВВ, у ____.

У поднетој тужби тужиље побijaју законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права. У том смислу наводе да је првостепено и другостепено решење неправилно и незаконито, јер је донето погрешним тумачењем материјалног права и то одредбе чл. 84. Закона о планирању и изградњи. Истичу да првостепени орган, а што је у потпуности прихватио и тужени као другостепени орган, није извео све потребне доказе које су тужиље предлагале чиме је дошло до повреде правила управног поступка, а све на штету тужиља. Такође указују да је првостепени орган образлажући своју одлуку погрешно тумачио чл. 84. Закона о планирању и изградњи, наводећи да је на дан ступања Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта предмета кат. парцела била изграђена, те да стога нема места примени чл. 84. овог Закона. Овакво закључивање нема правног основа и засновано је на погрешном тумачењу чл. 84. Закона, те доводи до непотпуног и погрешног утврђивања чињеничног стања, повредом основних начела из чл. 5. и чл. 10. Закона о општем управном поступку. Даље истичу да предметна кат. парц. бр. аа, КО ВВ, сада припада категорији осталог неизграђеног грађевинског земљишта, а што је орган могао да утврди да је извршен увиђај на лицу места и испоштован чл. 125. и чл. 184. Закона о општем управном поступку. Предлажу да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган у одговору на тужбу, је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган је наведену одлуку из диспозитива истог донео са разлога што је, између осталог, оценио да из списка предмета произилази да су тужиље као законски наследници покојног ПП, ранијег сопственика к.п. бр. аа, КО ВВ, зкул. вв, у површини од ____ м² поднеле захтев за утврђивање права коришћења поводом кога им је првостепени орган ожалбеним решењем одбио захтев за утврђивање права коришћења на неизграђеном осталом грађевинском земљишту, налазећи да се за то нису стекли услови из чл. 84. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03). По мишљењу туженог првостепени орган је правилно поступио када је ожалбеним решењем одбио захтев тужиља, с обзиром да је изграђена грађевинска парцела бр. аа, КО ВВ, површине ____ м², на којој се налази кућа бр. __, са три зграде и двориштем у ____, национализована и постала друштвена својина на основу Закона о национализацији, те да из тих разлога нема услова за утврђивање права коришћења тужилима на наведеној непокретности. Имајући у виду овакво чињенично стање, по налажењу туженог, наводи жалбе тужиља да орган није извршио увиђај на лицу места су тачни, али без утицаја на суштински другачију одлуку у овом управном предмету, јер је у тренутку национализације наведена парцела била изграђена, те из тих разлога и нема основа за примену чл. 84. Закона о планирању и изградњи, на основу чега је тужени донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења сходно чл. 230. Закона о општем управном поступку.

Међутим, по налажењу Врховног суда Србије, основано се наводима тужбе указује на незаконитост решења туженог. Ово пре свега са разлога што противно чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку, тужени у образложењу оспореног решења не наводи разлоге за решење какво је дато у диспозитиву истог, с обзиром да тужени диспозитивом истог одбија жалбу, налазећи да је правилно решено првостепеним решењем о одбијању предметног захтева тужила. Тужени се при том у образложењу позива само на чињеницу да се за утврђивање права коришћења тужилама на предметној кат. парцели бр. 1753 нису стекли услови из чл. 84. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03), обзиром да је предметна катастарска парцела изграђена грађевинска парцела на којој се налази кућа бр. __, са три зграде и двориштем у __, национализована и постала друштвена својина на основу Закона о национализацији, те да из тих разлога нема услова за утврђивање права коришћења тужилама на наведеној непокретности.

Међутим, управо из одредбе ст. 2. тог члана се види да се ранијим сопствеником у смислу одредаба овог члана сматра лице које је по важећим прописима било његов сопственик на дан ступања на снагу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист ФНРЈ", бр. 52/58, 3/59, 24/59 и 24/62), па тиме и да исто као ранији сопственик или пак његов законски наследник има према ставу 3. тог члана активну легитимацију (овлашћена су лица) за подношење захтеве за утврђивање права коришћења из става 1. члана 84. Закона о планирању и изградњи. Према томе, очигледно се ради о разлозима туженог у образложењу решења која су противречна његовој одлуци у диспозитиву истог. Такође, тужени као ни првостепени орган нису уопште ценили чињеницу да такав захтев за утврђивање права коришћења могу подносити сви законски наследници ранијег сопственика а да је у конкретном случају захтев потписао један законски наследник а да их према стању у списима има још двоје.

Због свега наведеног, надлежни орган ће у поновном поступку отклонити све претходно наведене пропусте на које му је указано овом пресудом и донети ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама овог суда у погледу поступка из исте пресуде на основу чл. 61. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да су основани наводи тужбе да је оспореним решењем повређен закон на штету тужила, Врховни суд Србије је на основу чл. 41. ст. 2., у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), решио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 04.5.2006. године, У. 1739/05

Записничар, Председник већа - судија,

Љиљана Петровић, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК